

KAPITOLA PRVNÍ

Ať se na to díval z jakékoliv stránky, Nephilim prohráli. V mysli Aarona Corbeta se dennodenně stahovaly těžké mraky, protože musel neustále bojovat proti temným silám, které povstaly po jejich drtivé porážce.

Zavířila křídla, časoprostor se proměnil a Aaron se vrátil do opuštěné Školy a sirotčince svatého Atanázia, jež se stala domovem Nephilim. Byl zpoceny ze spáchaného násilí a na těle měl krev nejrůznějších příšer. Ani tato malá vítězství nedokázala smýt trpkou chuť jejich prohry.

Křídla rozevřel v bývalé knihovně, dnes televizní místnosti, a zjistil, že se nevrátil jako první. Uslyšel zvuk deníků zpráv, co měli poslední dobou zapnuté nonstop.

Nephilim, dokonalé spojení lidského a andělského, nejmilovanější boží stvoření, měli chránit svět před nebezpečím. Svedli krutý boj s těmi, kteří je považovali za urážku božích očí, a získali čestné právo být ochránci světa před nadpřírozenem.

Pak se ale zjevila nebeská hrozba. Naездеjší svět přišel Pustošitel, anděl zkázy. Měl za to, že je svět prorostlý zlem, a pokusil se jej zničit.

Nephilim se bili statečně. Mnoho z nich za polovičaté vítězství obětovalo svůj život. Dokázali Pustošitele zastavit, aby nezahubil svět, ale nedokázali mu zabránit, aby rozdělil pouto mezi světem a Bohem a nebesy.

A nyní lidstvo trpí. Stvoření kdysi skrytá v temnotách se teď hlásí o slovo ve světě, který jako by byl Bohem opuštěný.

Jako první upoutala Aaronův pohled Vilma, opět si uvědomil, jak je jeho dívka krásná a jak moc ji má rád.

Vilma jeho pohled nejspíš vycítila, protože se na něj otočila. Za ní stál jejich místní léčitel Kraus a ošetřoval nová zranění dvou Nephilim, kteří se vydali na misi. U Melissy to vypadalo na ruku, měla ji obvázanou a zkoušela ji ohýbat a protahovat, aby zjistila, nakolik je pohyblivá. Kraus se zatím věnoval ošklivé ráně na Cameronově tváři.

„Jsou v pořádku?“ zeptal se Aaron Vilmy, když k němu přišla.

Gabriel spal na prosluněném kusu podlahy, ale jakmile zaslechl Aaronův hlas, vyskočil, hlasitě zaštěkal a rozběhl se ke svému pánovi.

„Myslím, že jo, ale tebe bych se měla zeptat na totéž,“ změřila si ho.

Aaron shlédl dolů. Oblečení měl samou krev, bylo umazané násilím a smrtí.

„Smrdíš,“ prohlásil Gabriel a několikrát kýchl.

„Promiň.“ Aaron pokrčil rameny.

Nedávno viděl na CNN reportáž o tom, jak se pod mostem Golden Gate usídlily příšery a znemožňovaly jakýkoliv pohyb mezi San Franciskem a oblastí Marin County. Do boje proti těmto stvořením, označeným za druh asijských

trollů jménem Oni, byly povolány místní ozbrojené složky i Národní garda. Ztráty na životech byly však i tak dost velké.

Lidé... civilisté by se s takovými stvůrami nikdy neměli utkat, a proto zasáhl. Normálně by do toho nešel sám, ale po světě se objevovaly nové hrozby a noví netvoři, a tak se rozdělili.

Tolik oblud, a tak málo Nephilim.

„To není moje krev,“ odpověděl Aaron. Protáhl si záda a vsunul černočerná křídla pod lopatky. Najednou jím proběhly bolestivé křeče, až zavrával a klesl na koleno. „No, teda ne všechna.“

Vilma k němu bleskurychle přiskočila.

„Nejspíš mi ten souboj vzal trochu víc sil, než jsem myslel,“ hlesl.

Přelétl k mostu a zaútočil, než se docela setmělo. Od chvíle, co Pustošitel odsekl svět od nebes, se denní světlo rychle krátilo, soumrak po celém světě padal čím dál rychleji. Už se s trolly střetl dřív, takže věděl, že nenávidí světlo, a dokud bude svítit slunce, budou schovaní pod mostem.

Hřadovali tam jako kachny, byli jako jedna velká koule kožešiny a drápů. Aaron si uvědomil, že bývaly časy, kdy mu útok na nicnetušícího nepřítele připadal jaksi nefér a neměl z něj dobrý pocit.

Ale to bylo předtím, než začal pohrbívat své přítelky a viděl, jak na jejich ostatcích hodují hrůzostrašná monstra.

Teď ho nejspíš vystihovalo slovo nemilosrdný. Trápi-
lo ho to.

„*Jseš v pohodě, Aarone?*“ zeptal se Gabriel a přišel až docela k němu, aby ho očuchal.

„Dobrý, kamaráde.“ Natáhnul se a pohládl psa po hlavě. „Jen jsem trochu utahanej.“

„Je zázrak, že ještě vůbec dokážeš fungovat,“ prohlásila Vilma. Vzala Aarona pod paží a pomohla mu vstát. „Kolik jsi toho za poslední dny naspal? A po pravdě.“ Odvedla ho ke Krausovi, který pomalu končil s Cameronem.

„Moc ne,“ odušil. Když dosedal na dřevěnou stoličku, jednu z mnoha, které tu zbyly z dob, kdy ještě škola fungovala, zamrkal bolestí.

Vilma ustoupila a Kraus se pustil do práce.

„Sundej si košili,“ pronesl nesmlouvavě.

Aaron se snažil, ale vypadalo to, že ji prostě nedokáže přetáhnout přes hlavu.

„Panebože,“ vykřikla Vilma a přispěchala mu na pomoc. Látka byla prosáklá krví.

„Tohle už nikdo nikdy nevypere,“ prohodila a mrštila špinavým svrškem na podlahu.

„Hele,“ ohradil se Aaron dost nepřesvědčivě, „tohle je jedna z mých nejlepších košil.“

Gabriel špinavou hromádku očichal a na zlatých zádech se mu zjevila srst jako dikobrazovi.

„*Trollové,*“ řekl jazykem své rasy, „*ty nemůžu ani cítit.*“

„Oniové nejsou zrovna sympatáci,“ přisvědčil Aaron. Kraus pilně pracoval, čistil mu každé kousnutí a škrábnutí.

Aarona docela překvapilo, jak málo ho ten lýtý boj zasáhl. Vpadl přímo do trollího hnízda pod mostem a šel

po nich plamenným mečem. Oniům to ale bylo úplně šumafuk. Mnoho z nich se navzdory slunečnímu svitu vyplížilo ze skrýší a postavilo se mu.

Vybavil se mu smrad jejich škvířící se srsti, kdykoliv se jich dotkl mečem nebo je zasáhly sluneční paprsky, a v tu ránu se mu udělalo zle. Kosil řady a řady kroutících se netvorů a vzduch se sytil zápachem. Pod visutým mostem zahlédl zbytky lidí, kteří se pokusili přejít, byly zde uchovány pro pozdější konzumaci v kokonech z pevných sítí a trollich slin. Byl to příšerný pohled – a Aaron pochyboval, že ho kdy bude schopen zapomenout.

Použil ten odporný, trýznivý výjev při boji s trolly ve svůj prospěch. Byli zodpovědní za tato hrůzná zvěrstva proti jiným bytostem, a proto je jednoho po druhém stíhal, dokud nepadli všichni mrtví k zemi.

Aaron se na židli opřel. Víčka měl jako z olova a cítil, jak začíná klimbat, hned se však napřímil, aby se ho spánek nezmocnil docela.

„Není mu něco, Krausi?“ zeptala se Vilma léčitele a šla Aarona podepřít.

„Pokud nemá vnitřní zranění, o nichž bych nevěděl, tak by se měl uzdravit.“

„Slyšíš? Jsem jako rybička,“ ujistil ji Aaron a zamrkal, aby neusínal. O kousek dál zahlédl, jak si ho Cameron s Melissou ustaraně měří.

„Vy dva jste v pořádku?“

„Mně nic není,“ hlásila Melissa a zvedla obvázanou ruku. „Už teď cítím, jak se mi to hojí.“

„U mě taky dobrý,“ ujistil ho Cameron a dotkl se rukou fáče na tváři. „A krom toho, na jizvy holky letí, prý

to dodává šarm.“ Melissa ho z legrace bouchla a on se dal do smíchu.

Aaron ucítil tlak pod paží, vzhlédl a uviděl, jak ho Vilma zvedá ze židle a vede ho ven z pokoje.

„Kam jdeme?“ zeptal se a snažil se zastavit.

„Potřebuješ se osprchovat a prospat.“

Z velkoplošné televizní obrazovky právě uslyšel, jak jakési město na Ukrajině zachvátilo cosi jako obří netopýři. Prudce se zastavil, aby si poslechl zbytek zpravodajství.

„Ne,“ řekla rázně Vilma a otočila ho směrem k sobě.

„Melissa a Cameron jsou zranění, nejsou ve stavu, aby...“ vysvětloval.

„Ti taky nikam nepůjdou,“ prohlásila tak nahlas, aby ji všichni slyšeli. „Bojujeme do roztrhání těla a ničemu nepomůže, pokud budeme dělat chyby. Za ty bychom mohli zaplatit životem.“

Gabriel stál vedle ní, ocas měl stažený a hlavu pokorně skloněnou. „*Má pravdu, Aarone.*“

Aaron chtěl protestovat, ale hluboko uvnitř věděl, že to tak je.

„Všichni si musíme odpočinout - a uzdravit se.“ Vilma se znovu rozhlédla po pokoji a významně se zadívala Melisse a Cameronovi do očí.

„Dobře,“ vzdal se Aaron. „Budeme odpočívat.“ Ve skutečnosti byl vážně moc vyčerpaný, než aby šel zase bojovat. „Dvě hodinky. Pak mě vzbud', jo?“

Vilma se k němu zase přitiskla a vyvedla ho z místnosti.

„Nejdřív sprcha. Smrdíš po smrti,“ řekla. „A pak dvě hodiny nepřerušovaného spánku.“

„Vy jste ale tvrdá obchodnice, slečno Santiagová,“ podvolil se jí Aaron. Televize ve vedlejšíh pokoji mezitím hučela dalšími hrůzami.

Dvě hodiny. A pak zas do práce.

Vilma počkala, než se Aaron osprchuje, a pak ho dovedla do postele. Udělal přesně to, co čekala. Začal jí vykládat, že už mu je mnohem líp, únava že zmizela a že než si půjde lehnout, rychle se zaletí postarat o ty netopýry.

Vilma ani nepovažovala za nutné reagovat. Odvedli s Gabrielem Aarona zabaleného do ručníku z koupelny do společné ložnice.

„Spát,“ přikázala mu a ukázala na matraci.

Podíval se na ni, jako by jí chtěl odporovat, ale pak si to raději rozmyslel. *Chytřej chlapec.*

Aaron se ploužil přes pokoj podobně jako Mrtvolhybové, obludy, s nimiž se utkali před časem. Alespoň že voněl o něco líp.

Padnul na matraci, a sotva se přikryl prostěradlem a dekou, spal jako dub.

„*Myslíš, že tu zůstane, když odejdeme?*“ zeptal se Gabriel.

„Jestli chceš, můžeš ho hlídat, ale myslím, že spí jak dřevo.“

„*A co ty?*“ naléhal pes.

„*Co já?*“ zopakovala Vilma a vydala se k televizní místnosti, kde zůstali ostatní. Chtěla se ujistit, že ji Cameron s Melissou poslechli.

„*Taky sis toho jako zástupkyně velitele nabrala na bedra hodně a spíš taky, jen aby se neřeklo,*“ poznamenal Gabriel.

„Já zas tolik spát nepotřebuju,“ zalhala. „Odkakživa jsem byla ranní ptáče.“

To sice lež nebyla, ale mohla za to tehdy spíš škola. Zdálo se to už strašně dávno. Nedokázala si vzpomenout, kdy se naposled vůbec podívala na knížku.

„Vypadáš unaveně,“ vzhlédl k ní.

Zastavila se a dřepala si k němu na bobek.

„Jsem v pohodě.“ Podrbala ho za zlatohnědým uchem. „Jen je to tady poslední dobou trochu napjatý.“

„Mám o tebe strach,“ řekl a olízl jí ruku. „O vás všechny mám strach.“

Usmála se, naklonila hlavu a dala mu pusku na čenich.

„Starej parťák Gabriel. Je prima, když víme, že se o nás někdo stará.“

Pak se postavila, kolena jí přitom zapraskala.

„To neznělo moc dobře,“ podotkl.

„A bolelo to ještě víc,“ zasmála se Vilma. „Už asi stárnu.“ Na tom bylo rozhodně něco pravdy. Zdálo se jí, že za posledních pár měsíců zestárla jak duševně, tak tělesně. Byla si jistá, že by se takhle v devatenácti letech cítit neměla, ale na druhou stranu její vrstevníci většinou netrávili volný čas zabíjením potvor podobných nejděsivějším zrudám z knih Stephena Kinga.

„Anebo se o sebe možná nestaráš, jak bys měla,“ rýpnul si ještě jednou Gabriel. „Ale jako bych nic neřekl.“

„Nebudu popírat, že na tom něco je. Právě proto jsem poslala Aarona do postele a řekla ostatním...“ Vešli do televizní místnosti a Vilma rázem zmlkla. Viděla, jak Melissa roztahuje křídla a jak i Cameron se právě chystá jimi obejmout a zmizet bůhvíkam.